

[Kammersgaard.]

Der er neppe Tvivl om, at Kapitel VI i Lovforslaget, der omhandler Kvaksalveri, vil blive den Del af Lovforslaget, der vil give Anledning til størst Meningsforskel. Der er blandt Befolkningen meget delte Meninger om Berettigelsen af at forbyde de saakaldte kloge Mænd og kloge Kvinder at give Mennesker Raad mod visse Sygdomme. Nægtes kan det jo ikke, at flere af de saakaldte Hjemmeraad virkelig har hjulpet syge Mennesker til Sundhed igen, og naar saa hertil kommer, at det „mystiske“ — i Gaaseøjne —, det uforklarlige, altid har vist sig at have en dragende Magt over mange Mennesker, forstaar man godt, at kloge Mænds og kloge Koners Virksomhed i visse Dele af Befolkningen ofte omgives med en vis Brømme af Sympati.

I Kommissionens Betænkning ser man derfor ogsaa, at §§ 24—28 inklusive har gennemgaaet adskillige Fødselsvanskeligheder, inden det antog den Form, de nu fremtræder i, og som, kort sagt, gaar ud paa ikke at hindre disse Personers Virksomhed, saa længe de ikke udsætter nogens Helbred for Fare.

Lovforslagets Slutningsparagraffer indeholder visse Overgangsbestemmelser, som Lovforslagets Vedtagelse i øvrigt gør nødvendige.

Det er selvsagt, at Lovforslaget indeholder en Række Detailbestemmelser, der med størst Udbytte vil kunne drøftes i et Udvalg. Lovforslagets Indhold er kende- ligt præget af Bestræbelsen for at yde Ret og Skel til alle Sider paa et Omraade, der er af den største Betydning for Befolkningen, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i Haab om, at det inden længe maa ophejes til Lov.

Svend Nielsen: I det Forslag til Lov om Udøvelse af Lægegerning, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat, er der, som Ministeren ogsaa udtalte ved Fremsættelsen, ikke ret mange Afvigelser fra det Forslag, som blev Resultatet af den af tidligere Sundhedsminister Rubow nedsatte Kommissions Arbejde. Der blev i Kommissionen nogenlunde Enighed paa en Del Omraader, og selv om jeg ganske vist mener, at Ministerens Forslag vilde have været mere tilfredsstillende, hvis han paa visse Omraader, som jeg senere skal komme til, havde taget mere Hensyn til enkelte Mindretalssynspunkter, skal jeg ikke sige andet end, at jeg haaber, den Stilling, Ministeren har taget, ikke betyder, at Ministeren

paa ethvert Punkt vil holde ubøjeligt fast paa Kommissionsflertallets Standpunkt.

Lovforslaget begynder med at fastslaa, hvem der har Ret til at betegne sig som Læge og Ret til at faa Autorisation som Læge. Efter Lovforslaget kan saadan Autorisation gives til den, der har bestaaet dansk lægevidenskabelig Eksamen og efter Eksamen har gjort Tjeneste som Lægekandidat paa et Sygehus og gennemgaaet et klinisk Kursus i Fødselsvidenskab, forudsat, at vedkommende ikke har særlige Mangler, der gør ham uskikket til Lægegerning, og forudsat, at han ikke ved Dom er frakendt de borgerlige Rettigheder.

Det sidste er noget nyt, der er kommet til, men efter min Mening er det noget godt. For Øjeblikket er det saaledes, at naar en Student har bestaaet lægevidenskabelig Eksamen og aflagt Lægeløftet, er han berettiget til at praktisere som Læge; der er altsaa i Lovforslaget tilføjet en videregaaende Uddannelse; han skal herefter, hvis Lovforslaget bliver til Lov, fortsætte sin Uddannelse paa et Sygehus en Tid. Jeg skal ikke udtale mig om, hvor nødvendigt denne nye Lægeuddannelse er, men jeg ved i hvert Fald, at Lægerne lægger overordentlig megen Vægt derpaa, og vi kan vel ogsaa fra alle Sider være enige om, at den Uddannelse, Lægerne faar, ikke kan blive for god.

En slem Ulempe er der imidlertid ved en saadan Ordning. Det kan vistnok ventes, at de Sygehuse, som faar Pligt til at modtage disse Lægekandidater, vil føle sig brøstholdne derover, fordi det vil være forbundet baade med Ulejlighed og Bekostning for dem, og Sygehusudgifterne er i Forvejen ret store, saa med nogen særlig Glæde vil Sygehuse ikke modtage en saadan Ordning, saa meget mere som der ogsaa i Lovforslaget staar, at Lægekandidaterne skal være lønnede.

Jeg ser, at Ministeren i Bemærkningerne til Lovforslaget har — skal vi sige — antydnet en Løn paa 140 Kr. maanedlig + fri Station. Men jeg tror, man ganske maa overlade til Sygehuse selv at træffe Bestemmelse vedrørende Vederlaget; man maa ikke glemme, at Opholdet paa Sygehuse er et Led i disse unge Menneskers Uddannelse til Læger. Saaledes er det, og saaledes maa man se paa det, og det vil derfor være rigtigst, at man lader Sygehuse selv bestemme, hvad de mener at kunne være tjent med at yde saadanne Lægekandidater; Kost og Logi er jo ogsaa Løn, og man maa huske paa, at man bebyrder Sygehuse med et Personale, de ikke selv har ønsket at faa